

Leo Trotskij

Första talet i den kinesiska frågan ¹

[23] maj 1927 (Moskva)

Kamrater! I frågan som just nu diskuteras har ni fått kamrat Zinovjevs teser som förblivit okända för det ryska partiet fram till nu. Zinovjev fick inte tillåtelse att komma hit, trots att han har full rätt – politiskt såväl som formellt – att göra så. Jag försvarar här kamrat Zinovjevs teser som våra gemensamma.

Den första regeln för ett masspartis skolning är: Det måste inte bara veta vad som antas av centralkommittén, utan även vad den avslår, för endast på detta sätt blir ledningens linje klar och begriplig för partiets massor. Och så har det alltid fungerat hos oss fram tills nu. Vägran att visa partiet kamrat Zinovjevs och min egen skrift avslöjar den intellektuella svagheten, osäkerheten om den egna ståndpunkten, rädslan att oppositionens teser skall framstå som mer korrekta i partiets allmänna opinion än majoritetens teser. Det kan inte finnas några andra motiv för att dölja våra teser.

Mitt försök att publicera en kritik av Stalins teser i vårt partis teoretiska organ hade ingen framgång. Centralkommittén, mot vars linje mina teser i denna fråga riktas, förbjöd deras publicering så väl som publiceringen av andra artiklar av Zinovjev och mig.

I går delades det här ut ett beslut taget av redaktionskommittén, undertecknat av kamrat Kurella. Det upplyser om våra göranden och låtanden. Vad som menas med detta förstår jag inte riktigt. I vart fall möts exekutivkommittén under en konstig atmosfär av tystnad från pressen. Endast en artikel i *Pravda* har ägnats åt plenumet och den artikeln innehåller en fras av oerhörd oförsämndhet: ”Den vore kriminell som skulle tänka på att försvaga enigheten i Kominterns led”, osv. osv. Alla vet vad som menas med detta. Till och med innan resolutionsutkastet har publicerats brännmärker *Pravda* alla som argumenterar mot framtida resolutioner som kriminella. Man kan föreställa sig hur *Pravda* kommer att informera partiet i morgon om vad som sker här. Samtidigt behandlar man här i Moskva det som ett brott mot partiet att, muntligt eller skriftligt, uttrycka åsikter till oppositionens fördel i de grundläggande problemen rörande den kinesiska revolutionen. Kamrat Stalins helt igenom felaktiga teser har de facto förklarats vara heliga. Än mer, under de dagar då exekutivens förhandlingar pågick blev de kamrater som, under diskussionerna i sina particeller, protesterade mot den hets som kamrat Zinovjev fick utstå, helt enkelt uteslutna från partiet eller åtminstone hotade med uteslutning. Det är i denna atmosfär, kamrater, som ni agerar och beslutar. Jag föreslår att exekutiven beslutar att varje parti, inklusive Sovjetunionens kommunistiska parti, ska publicera exakta och objektiva rapporter om våra förhandlingar, kompletterade med alla teser och dokument som delats ut här. Den kinesiska revolutionens problem kan inte pressas ner i en flaska och förseglas.

Kamrater, det största av alla problem är den allt hårdare partiregimen. Varje misstag från ledningen ”gottgörs”, så att säga, genom åtgärder mot oppositionen. Dagen då telegrammet om Chiang Kai-sheks statskupp offentliggjordes i Moskva sade vi till varandra: Oppositionen kommer att få betala dyrt för detta – speciellt då det under den senaste tiden inte har saknats krav på betalning från deras sida.

---

¹ Kominterns exekutivkommittés (EKKI:s) 8:e plenum (möte) sammanträdde 18-30 maj 1927. Detta tal höll Trotskij förmodligen den 23 maj 1927 (och hans andra tal dagen därpå, dvs 24 maj).

Det finnas alltid en möjlighet att koka ihop någon ny ”affär” mot Zinovjev, Kamenev, Trotskij, Pjatakov, Smilga osv. för att avleda partiets uppmärksamhet från de mest brännande frågorna; utslutningarna av oppositionen ökar hela tiden, trots att partikongressen närmar sig – eller snarare just därför. Samma metoder i alla sektioner av partiet: på varje fabrik, i varje distrikt, i varje stad. I denna situation kryper det ofta fram, av nödvändighet, sådana element som alltid är redo att i förväg acceptera allt som kommer från ovan, eftersom inget är svårt för dem. De invaggar sig själva i den förhoppningen att när Trotskij eller Zinovjev har betvingats så kommer allt att vara i sin ordning. Tvärt om: regimen har sin egen inre logik. Listan har bara inletts, inte stängts. Längs denna väg finns det bara svårigheter och ytterligare omvälvningar.

Denna regim spelar en avgörande roll för Internationalen. Man vågar inte öppet uttala ett enda ord av kritik, under det falska svepskälet att inte vilja skada Sovjetunionen. Men detta är exakt så den största skadan görs. Vår interna politik behöver en internationell revolutionär kritik, för de felaktiga tendenserna i utrikespolitiken är endast en förlängning av felaktiga tendenser i vår interna politik.

Jag övergår nu till kamrat Bucharins resolutionsförslag. Först en fråga som direkt berör den punkt på dagordningen som redan berörts. Hör upp kamrater:

Kommunistiska internationalen är av den uppfattningen att partier, och i allmänhet alla organisationer som kallar sig arbetarpartier och arbetarorganisationer, som inte genomför den *beslutsammaste kamp* mot inblandning i Kina, som *dämpar arbetarklassens vaksamhet* och sprider en *passiv attityd* i denna fråga, objektivt (ibland även subjektivt) hjälper imperialisterna ... i krigsförberedelserna mot Sovjetunionen och i förberedelsen för nya världskrig i allmänhet.

De här orden låter ärliga. Men de blir ärliga endast när de även används på angloryska kommittén. För är det så att den ”genomför den beslutsammaste kamp mot inblandning i Kina”? Nej! Dämpar den inte arbetarklassens vaksamhet? Det gör den. Sprider den inte en passiv attityd i denna fråga? Utan tvekan. Hjälper den då inte objektivt (och dess brittiska hälft även subjektivt) Storbritanniens imperialister i deras förberedelser för kriget? Självklart och utan tvekan.

Jämför detta med vad som här igår yttrades av Kuusinen om angloryska kommittén, på ett språk som kan betecknas som kuusinifierad purcellinism. Varifrån kommer denna falskhet? Tullintygets filosofi är långt mer passande hos tullverket i en gränsstat än i Kominterns talarstol. Denna felaktiga och ovärdiga filosofi måste sopas undan med en kvast.

Låt oss lyssna mer till Bucharins resolution:

EKKI deklarerar att händelseutvecklingen [i den kinesiska revolutionen, bedömningen av dess drivkrafter som gjordes vid Kominterns senaste utvidgade plenum] har bekräftat prognosen. EKKI förklarar speciellt att händelseutvecklingen fullt ut har bekräftat det utvidgade plenumets prognos om borgarklassens oundvikliga frångående från den revolutionära nationella fronten och dess övergång till kontrarevolutionens sida.

Arbetarna i Shanghai och Hankou [Hankow] kommer säkerligen att bli förvånade när de läser att händelserna i april utvecklades helt i enlighet med den historiska händelselinje som kamrat Bucharin tidigare skisserat för den kinesiska revolutionen. Skulle man någonsin kunna föreställa sig en mer illvillig karikatyr och absurdare formalism? Det kinesiska proletariats avantgarde krossades av samma ”nationella” borgarklass som innehade den ledande rollen i det gemensamma partiet Guomindang, och som i alla avgörande frågor underordnade kommunistpartiet den organisatoriska disciplinen i det gemensamma partiet. Efter den kontrarevolutionära kuppen, som slog till mot de kinesiska arbetarna och den stora majoriteten av arbetarklassen i världen som en blixtnedslag från klar himmel, säger resolutionen: Allt skedde i

enlighet med de bucharinska prognosernas bästa regler. Detta låter verkligen som ett dåligt skämt.

Vad är det en prognos ska visa här, vad innebär denna så kallade prognos under de givna förhållandena? Inget utom en tom fras om det faktum att borgarklassen, vid ett givet stadium under den borgerliga revolutionen, måste avskilja sig från folkets förtryckta massor. Att denna plattityd kallas ”prognos” är en skam för marxismen. Denna banalitet gör inte för ett ögonblick skillnad mellan bolsjevism och mensjevism. Fråga Kautsky, Otto Bauer eller Dan och deras svar kommer att bli: blocket mellan proletariatet och borgarklassen kan inte vara för evigt. Dan rafsade ihop en artikel om detta i sin blaska för inte så länge sedan.

Men frågans kärna är följande: Att säga att borgarklassen måste avskilja sig själv från den nationella revolutionen är en sak. Men att säga att borgarklassen måste ta ledningen för revolutionen och ledningen över proletariatet, lura arbetarklassen och sedan avvärja den, krossa den och låta den förblöda till döds är något helt annat. Bucharins hela filosofi, i hans resolution, grundas på att dessa två prognoser är identiska. Men det innebär att man inte vill göra någon grundläggande jämförelse mellan bolsjevikiska och mensjevikiska perspektiv

Låt oss lyssna till vad Lenin sa i denna fråga:

I *alla* borgerliga revolutioner har alla borgerliga politikusar ”matat” folket och bedragit arbetarna med löften. Vår revolution är en borgerlig revolution, *därför* måste arbetarna stödja bourgeoisin – så säger Potresov, Gvozdev, Tjcheidze & Co, såsom Plechanov gjorde igår.

Vår revolution är en borgerlig revolution, säger vi marxister, *därför* måste arbetarna öppna folkets ögon för de borgerliga politikernas bedrägeri, lära folket att inte tro på ord, utan endast förlita sig på sina *egna* krafter, sin *egen* organisation, sin *egen* sammanslutning, sin *egen* beväpning.¹

En bolsjevikisk politik i en borgerlig revolution, där det är oundvikligt att borgarklassen byter sida, inriktar sig så snart som möjligt på att skapa en självständig proletär organisation, och att så djupt som möjligt genomsyra den med misstroende mot borgarklassen, så snart och brett som möjligt förena massorna och beväpna dem, på alla sätt bistå bondemassornas uppror. Mensjevikernas politik i att förutse borgarklassens så kallade avfärd går ut på att skjuta upp detta ögonblick så länge som möjligt. Samtidigt som proletariatets oberoende vad gäller politik och organisation offras för detta mål ingjuter man förtroende i arbetarna om borgarklassens progressiva roll samtidigt som man predikar nödvändigheten av politisk självbehärskning. För att upprätthålla alliansen med Purcell, den store strejkbrytaren, måste han blickas genom deklamationer om hjärtliga relationer och politiska överenskommelser. För att upprätthålla det så kallade blocket med den kinesiska borgarklassen måste de ständigt skönmålas och på det sättet göra det lättare för de borgerliga politikernas att vilseleda massorna.

Ja, på detta sätt kan man skjuta upp stunden för borgarklassens avfärd. Men detta uppskjutande utnyttjar borgarklassen mot proletariatet: Tack vare sitt stora sociala övertag tar den över ledningen, den beväpnar sina lojala trupper, den förhindrar proletariatets beväpning, politiskt så väl som militärt och efter det att den fått övertaget organiserar den en kontra-revolutionär massaker vid första allvarliga sammanstötning.

Det är inte samma sak, kamrater, om borgarklassen slängs åt sidan eller om den slänger den proletära förtruppen åt sidan. Detta är revolutionens två vägar. På vilken väg färdades revolutionen fram till kuppen? Den klassiska vägen för alla tidigare borgerliga revolutioner, om vilken Lenin sade:

¹ ”Brev från fjärran”, mars 1917, Lenin, *Valda verk i tio band*, band 6, sid 254 – Red anm

”I *alla* borgerliga revolutioner har alla borgerliga politikisar ’matat’ folket och bedragit arbetarna med löften.”

Hindrade eller underlättade ledningens felaktiga linje denna den kinesiska borgarklassens väg? Den underlättade den i stor utsträckning.

För att förhindra att borgarklassens avfärd blir till proletarietets fördärv borde den miserabla teorin om de fyra klassernas block redan från början ha brännmärkts som ett verkligt teoretiskt och politiskt förräderi gentemot den kinesiska revolutionen. Gjordes detta? Nej precis det motsatta.

Jag har inte tid nog att ge en historisk beskrivning av revolutionens utveckling och våra meningsskiljaktigheter, som Bucharin hade all tid att göra – vitt och brett och falskt. Jag är beredd att göra denna återblick i partiets eller i Internationalens teoretiska organ. Olyckligtvis berörde Bucharin denna fråga enbart där vi inte har någon möjlighet att ge honom ett ordentligt svar, det vill säga, med fakta och citat.

Följande får vara tillräckligt för idag:

1) Den 16 mars, en kort månad före Chiang Kai-sheks kupp, anklagade en ledare i *Pravda* oppositionen för att tro att borgarklassen står i ledningen för Guomindang och den nationella regeringen och förbereder ett förräderi. Istället för att klargöra denna sanning för de kinesiska arbetarna förnekade *Pravda* detta indignerat. Ledaren hävdade att Chiang Kai-shek underordnade sig Guomindangs disciplin, som om stridande klasser, speciellt i revolutionens febrila tempo, kunde underordna sig vanlig politisk disciplin. Förresten: om oppositionen aldrig haft något att säga mot den officiella linjen, som Smeral påstod här på sitt tröga sätt, varför är då Bucharins tal och artiklar under det senaste året fyllt av anklagelser mot oppositionen i de viktigaste frågorna rörande den kinesiska revolutionen?

Om jag får tid kommer jag att läsa ett brev här från Radek: det är en upprepning av hans brev från juli förra året. Detta brev skrevs i september och tar upp de viktigaste frågorna om den kinesiska revolutionen.

2) Så sent som 5 april, det vill säga endast en vecka före Chiang Kai-sheks statskupp, avvisade Stalin Radeks åsikt vid ett möte för funktionärer i Moskva och deklarerade återigen att Chiang Kai-shek underordnade sig disciplinen, att förmaningarna var grundlösa, att vi skulle använda den kinesiska borgarklassen och sedan kasta bort den som en urkramad citron. Stalins hela tal gick ut på att lugna, dämpa oron, att vyssja vårt parti och det kinesiska partiet till sömns. Tusentals kamrater lyssnade till detta tal. Detta var 5 april. I sanning är inte prognosen så anmärkningsvärd som Bucharin kanske gör anspråk på. Det stenografiska protokollet till detta Stalins tal offentliggjordes aldrig, då den urkramade citronen några dagar senare tog makten med sin armé. Som CK-medlem hade jag rätt att få det stenografiska protokollet till detta tal. Men mina ansträngningar och försök var förgäves. Försök det nu kamrater och ni kanske har bättre lycka med er. Jag tvivlar på det. Detta hemlighållna stenogram med Stalins tal är i sig, utan några andra dokument, tillräckligt för att avslöja det felaktiga i den officiella linjen och visar hur felaktigt det är att hävda att händelserna i Shanghai och Kanton ”bekräftade” den linje som Stalin försvarade i Moskva en vecka innan.

3) CK fick en rapport 17 mars från Kina, från tre kamrater som skickats dit av CK. Detta mycket viktiga dokument ger en faktisk beskrivning av vilken linje Kommunistiska internationalen verkligen följde. Borodin handlade, enligt dokumentet, ibland som en person från Guomindangs högerflygel och vid andra tillfällen som en från vänsterflygeln, men aldrig som en kommunist. Representanterna från Kommunistiska internationalen handlade också på samma sätt, genom att förvandla det lite till ett slags *Guomintern*; de förhindrade en självständig proletär politik, en självständig proletär organisering och framförallt arbetarnas

beväpning; de ansåg det vara sin heliga plikt att reducera detta till ett minimum. Gud förbjude att proletariatet med vapen i hand skulle skrämman den nationella revolutionens stora ande, som svävar över alla klasser. Kräv detta dokument! Läs det! Studera det så att ni inte behöver rösta i blindo.

Jag skulle kunna nämna dussintals andra artiklar, tal och dokument av den här typen under en period av omkring ett och ett halvt till två år. Jag är beredd att när som helst göra det i skrift, med fullständig riktighet och redovisning av datum och sida. Men det som sagts är redan tillräckligt för att visa hur grundläggande fel påståendet att händelserna har bekräftat den tidens "prognos" är.

Läs vidare i resolutionen: "EKKI är av den åsikten att taktiken med ett block tillsammans med den nationella borgarklassen under den period av revolutionen som redan har förflutit var fullständigt riktig."

Än mer. Bucharin hävdar än idag att Martynovs förnyade formel att den nationella regeringen är regeringen för de fyra klassernas block lider av endast en futtig defekt, nämligen att Martynov inte betonade att borgarklassen står i ledningen för blocket. En ganska obetydlig bagatell! Olyckligtvis uppvisar Martynovs mästestycke många andra defekter. För Martynov hävdar helt öppet och klart i sin *Pravda*-artikel att denna nationalistiska Chiang Kai-shek-regering inte (inte!) var en borgerlig regering, utan (utan!) fyrklassblockets regering. Sålunda står det skrivet för honom i de heliga skrifterna.

Vad betyder detta egentligen – fyra klassers block? Har ni påträffat detta uttryck i marxistiska skrifter tidigare? Om borgarklassen leder de förtryckta folkmassorna under borgarklassens banér och griper statsmakten genom dess ledning är inte detta ett block utan borgarklassens politiska exploatering av de förtryckta massorna. Men den nationella revolutionen är progressiv, svarar ni. Visserligen är också kapitalistisk utveckling i underutvecklade länder progressiv. Men dess progressiva karaktär är inte beroende av klassernas ekonomiska samarbete utan av borgarklassens ekonomiska *exploatering* av proletariatet och bondeklassen. Alla som inte talar om klasskamp, utan om klassarbete för att karaktärisera en kapitalistisk utveckling är inte marxister utan fredsdrömmarnas profeter. Vem som än talar om de fyra klassernas block för att betona den progressiva karaktären av borgarklassens politiska exploatering av proletariatet och bönderna har inget med marxismen att göra, för häri ligger verkligen den politiska funktionen hos opportunisterna, hos "samarbetsmännen", hos fredsdrömmarnas härolder.

Frågan om Guomindang är mycket nära knuten till detta. Det som Bucharin gör av det är ett verkligt politiskt knep. Guomindang är så "säreget", något makalöst, något som endast kan karaktäriseras genom den blå flaggan och blå rök – med ett ord: alla som inte förstår denna väldigt komplicerade "säregenhet" – och den kan inte förstås, ty enligt Bucharin är den för "säregen" – förstår ingenting av den kinesiska revolutionen. Vad Bucharin själv förstår om den kan man inte alls förstå genom Bucharins ord. Guomindang är ett *parti* och i tider av revolution går det endast att förstå som ett parti. Under den senaste perioden har detta parti inte förkroppsligat "de fyra klassernas block", utan borgarklassens ledande roll över folkmassorna, vilket inkluderar proletariatet och kommunistpartiet.

Ordet "block" borde inte missbrukas, speciellt inte i detta fall där det ingås endast för borgarklassens bästa. Politiskt är ett block ett uttryck för en allians mellan sidor "med lika rättigheter", som kommer överens om en speciell gemensam aktion. Men detta var inte fallet i Kina, och är det inte än idag. Kommunistpartiet var en underordnad del av ett parti i vars ledning den nationella och liberala borgarklassen stod. I maj förra året förband sig kommunistpartiet att inte ens kritisera Sun Yat-sens läror, dvs. den småborgerliga doktrinen som riktas inte enbart mot imperialismen utan även mot den proletära klasskampen.

Detta "säregna" Guomindang har lärt sig läxan från *exklusiviteten* i det parti som utövar diktaturen och drar av detta slutsatsen gentemot kommunisterna: "Håll tyst!" för i Ryssland – säger de – finns det också bara ett parti i ledningen för revolutionen.

Hos oss är partiets diktatur (fullkomligt fel ifrågasatt teoretiskt av Stalin) ett uttryck för proletariats socialistiska diktatur. I Kina har vi en borgerlig revolution och Guomindangs diktatur riktas inte enbart mot imperialisterna och militaristerna, utan även mot den proletära klasskampen. På så sätt hämmar borgarklassen, med stöd från småborgarna och radikalerna, proletariats klasskamp och böndernas uppror, stärker sig själv på bekostnad av folkets massor och revolutionen. Vi kämpade för detta, vi underlättade för dem att fortsätta med det, och nu vill vi även sanktionera detta genom att prata strunt om Guomindangs säregenhet utan att visa proletariats på de brutala klassmanövrer som har dolts och döljs bakom denna "säregenhet".

Ett partis diktatur är en del av den socialistiska revolutionen. Under den borgerliga revolutionen måste proletariats absolut försäkra sig om sitt eget partis självständighet – till varje pris, kosta vad det kosta vill. Kinas kommunistiska parti har under den senaste perioden varit ett klavbundet parti. Det hade inte ens så mycket som en egen tidning. Föreställ er vad detta innebär i allmänhet och speciellt under en revolution! Varför har det inte haft, och har det fortfarande ingen egen daglig tidning? Därför att Guomindang inte vill det. Kan vi tolerera något liknande? Detta innebär att politiskt avvärpa proletariats. Då måste ni vara för att lämna Guomindang – ropar Bucharin. Varför? Vill han med detta ha sagt att kommunistpartiet inte kan existera som ett parti inom det "revolutionära" Guomindang? Jag kan acceptera att bli kvar i ett verkligt revolutionärt Guomindang endast under förutsättning att det finns total politisk och organisatorisk handlingsfrihet för kommunistpartiet, med en garanterad gemensam grund för aktioner med Guomindang tillsammans med kommunistpartiet.

De politiska förutsättningarna för detta finns uppräknade i Zinovjevs teser såväl som i mina egna (nr. 40), mer exakt i punkterna a, b, c, d, e, f, g och h. Dessa är förutsättningarna för att stanna kvar i Vänsterguomindang. Om kamrat Bucharin är för att förbehållslöst stanna kvar – under alla förhållanden och till varje pris – kommer vi inte att följa med honom.

(*Remmele*: Var står detta i resolutionen?)

Att till varje pris upprätthålla ett block eller den organisatoriska formen av ett block leder till att det blir nödvändigt att slänga sig framför fötterna på ens partner. Berlinsessionen av den anglorska kommittén lär oss detta.

Kommunistpartiet måste till varje pris skapa sin egen helt självständiga dagliga press. Därigenom kommer det att för första gången verkligen börja leva och agera som ett politiskt parti.

Låt oss läsa vidare: "EKKI anser som helt felaktig den likvidatoriska [Se, se!] åsikten att krisen för den kinesiska revolutionen är ett nederlag på lång sikt."

I denna fråga har vi i våra teser uttryckt oss med fullständig klarhet. Att nederlaget är stort anser jag vara självklart. Att försöka bagatellisera det innebär endast att stå i vägen för skolningen av det kinesiska partiet.

Ingen har idag möjligheten att förutse exakt om nederlaget kommer att bestå, eller för hur länge. I alla händelser utgår vi i våra teser från möjligheten att proletariats snabbt övervinner nederlaget. Men den första förutsättningen för detta är en korrekt politik från vår sida. Den politik som kamrat Chen Duxiu, partiets ledare, framställde i sitt tal vid det kinesiska kommunistpartiets senaste konferens (publicerat nyligen i *Pravda*) är i grunden felaktig i de

två viktigaste frågorna: den om den revolutionära regeringen och den om den agrara revolutionen. Om vi inte med det yttersta eftertryck rättar till det kinesiska och vårt eget partis politik i dessa två avgörande frågor kommer nederlaget att bli djupare och under lång tid väga tungt på Kinas arbetande folk. Vad som är väsentligast i detta har jag sagt i mina teser, i efterskriften om kamrat Chen Duxius tal. Jag måste begränsa mig mycket och jag hänvisar till dessa teser och andra dokument. Jag har lovat att även läsa Radeks brev till centralkommittén. Olyckligtvis kan jag här inte motbevisa det fullständigt grundlösa och absurda påståendet om "överlämnandet" av kinesiska östra järnvägen osv. Precis som jag har Bucharin inga dokument om detta, eftersom frågan togs upp som hastigast vid ett möte med politbyrån.

(Bucharin: Det är skamlöst att förneka detta.)

Om jag får tre minuter till det kommer jag omedelbart motbevisa den skamsne Bucharin, ty det han säger är en lögn. Det enda jag föreslog vid det tillfället – efter kamrat Rudzutaks ord om att denna järnväg allt emellanåt blir ett instrument för imperialismen (för vilket Bucharin angrep Rudzutak) – var en deklARATION från vår sida där vi, på ett öppet och allvarligt sätt, upprepar det vi redan hade sagt en gång i Peking-beslutet: I den stund det kinesiska folket har skapat sin egen demokratiskt enade regering kommer vi att frivilligt och gladeligen överlämna järnvägen till dem på de mest fördelaktiga villkor. Politbyrån sa: Nej för tillfället kommer en sådan deklARATION att ses som ett tecken på svaghet, vi kommer att utfärda denna deklARATION om en månad från nu. Trots att jag inte höll med om detta protesterade jag inte mot det. Det var en kort diskussion som först senare omvandlades på ett nedrigt sätt, på ett lögnaktigt sätt, och lades fram som en definitiv formel och lanserades i partiorganisationen, i particellerna, med förvanskade insinuationer i pressen – kort sagt, hanterat på precis det sätt som blivit sed och bruk under senare tider.

Ordförande: Kamrat Trotskij jag vill bara påpeka att du endast har åtta minuter kvar att tala. Presidiet gav dig fyrtiofem minuter och efter det måste jag låta plenumet besluta.

Remmele: Bortsett från detta måste jag begära att detta plenum avvisar vissa ord och uttryck; för att tala om en skamlös Bucharin är det lägsta jag någonsin hört.

Trotskij: Om jag förebrås för skamlöshet och jag talar om den skamsne, så protesteras det – mot mig. Jag talar om den skamsne Remmele som anklagar mig för skamlöshet. Det är du som talar om skamlöshet. Jag talar alltid enbart om skamsenhet.

Ordförande: Jag anmodar er å det starkaste att ni avhåller er från sådana uttryck. Tro inte att ni kan uppföra er hur som helst här.

Trotskij: Jag böjer mig för ordförandens objektivitet och återtar varje form av misstanke om "skamsenhet".

Jag kan inte läsa hela Radeks brev; jag kanske gör det när jag talar en andra gång. Radeks brev, som skickades till CK i full enighet med mig själv och Zinovjev, och som ställde den kinesiska revolutionens mest brännande frågor som vi diskuterar här idag, besvarades inte av partiets politbyrå. Jag måste nu därför endast tala om de allmänna politiska konsekvenserna som den kinesiska revolutionens tunga nederlag gav upphov till.

Kamrat Bucharin har redan försökt referera till det faktum att Chamberlain avbröt de diplomatiska förbindelserna. Vi befann oss – som jag redan anmärkt – i en mycket svår situation, där vi var omringade av fiender och Bucharin och andra kamrater deltog då i en stor partidiskussion för att hitta den rätta vägen ur den svåra situationen. Ett revolutionärt parti kan lika lite avstå från sin rätt att analysera situationen och dra de nödvändiga slutsatserna för sin politik i en svår situation som i en gynnsam. För jag upprepar återigen, om en felaktig politik kan vara ofarlig i en gynnsam situation, så kan den bli dödlig i en svår situation.

Är åsiktsskillnaderna stora? Mycket stora, väldigt betydelsefulla, väldigt viktiga. Det kan inte förnekas att de fördjupades under förra året. För ett år sedan skulle ingen ha trott på möjligheten av de beslut som togs av angloryska kommittén i Berlin, inte på möjligheten att filosofin om de fyra klassernas block skulle visas upp i *Pravda*, att Stalin skulle presentera sin urkramade citron precis före Chiang Kai-sheks statskupp, precis som Kuusinen presenterade sitt tullcertifikat i går. Hur kunde denna snabba utveckling bli möjlig? Därför att den felaktiga linjen ställdes inför de två största händelserna förra året, de stora strejkerna i Storbritannien och den kinesiska revolutionen.

Kamrater har kommit fram – och vi kommer säkert att få höra liknande röster igen – och sagt: sedan motsättningarna har skärpts leder vägen med nödvändighet till två partier. Jag förnekar detta. Vi lever i en period där motsättningar inte stelnar, på grund av att stora händelser lär oss bättre. Det finns en stor och farlig sväng åt höger i Kominterns linje. Men vi har tillräckligt med förtroende för de bolsjevikiska idéernas styrka och de stora händelsernas kraft för att fast och beslutsamt avvisa varje förutsägelse om splittring.

Kamrat Bucharins teser är felaktiga. Och dessutom på det farligaste sättet. De undertrycker frågans viktigaste punkter. De innehåller faran att vi inte enbart kommer att misslyckas att hämta in förlorad tid utan att vi kommer att förlora ännu mer tid.

1. Istället för att fortsätta slå larm om att vilja dra sig ur Guomindang (som inte alls har föreslagits) måste kommunistpartiets politiska självständighet ställas över alla andra överväganden, även det att stanna kvar i Guomindang. En egen daglig press, obeveklig kritik även mot Vänsterguomindang.

2) Att uppskjuta den agrara revolutionen fram tills territoriet är säkrat militärt – Chen Duxius idé – måste fördömas formellt, för detta program sätter hela revolutionen i fara.

3) Att uppskjuta regeringens omorganisation fram till en militär seger – Chen Duxius andra idé – måste även det karaktäriseras som att äventyra hela revolutionen. Hankou-ledarnas block är ännu ingen revolutionär regering. Att skapa och sprida illusioner om detta innebär att man dömer revolutionen till döden. Enbart arbetarnas, böndernas, småborgarnas och soldaternas sovjetter kan tjäna som grund för en revolutionär regering.

Hankou-regeringen måste givetvis anpassa sig själv till sovjeterna på något sätt, eller annars försvinna.

4) Alliansen mellan kommunistpartiet och ett verkligt revolutionärt Guomindang får inte enbart upprätthållas, utan utvidgas och fördjupas på grundval av massovjetter.

Alla som talar om att beväpna arbetarna utan att låta arbetarna bygga sovjetter menar inte allvar med att beväpna dem. Om revolutionen utvecklas ytterligare – och vi har fullt förtroende för att den kommer att göra det – kommer arbetarnas strävan att bygga sovjetter att växa sig än starkare. Vi måste förbereda, stärka och utöka denna rörelse utan att hämma och bromsa den som resolutionen föreslår.

Den kinesiska revolutionen kan inte gå framåt om de värsta högeravvikelserna kvarstår och insmugglat gods tillåts cirkulera under bolsjevismens tullsigill – kamrat Kuusinen gjorde detta under en hel timme i går – samtidigt som vänsterns verkligt revolutionära varningar däremot kvävs mekaniskt.

Bucharins resolution är felaktig och farlig. Den riktar sitt angrepp mot vänstern. Kinas kommunistiska parti, som kan och måste bli ett verkligt bolsjevikiskt parti i revolutionens eld kan inte acceptera denna resolution. Vårt parti och hela Komintern kan inte anta denna resolution som sin egen. Världens historiska problem måste diskuteras öppet och ärligt av hela Internationalen. Oavsett hur skarp diskussionen blir politiskt, bör den inte genomföras i

en ton av giftig, personlig mobbning och förtal. Alla dokument, tal, teser, artiklar måste göras tillgängliga för alla medlemmar i Internationalen.

Den kinesiska revolutionen kan inte stoppas ner i en flaska och förseglas ovanifrån med ett sigill.

Översättning: *Per-Olov Eklund*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Kina](#)